

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/535/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512202166
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512202166.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členov senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: D. H., U. R. R. XX, R., t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou L.Z. F., D. Okresného E. R. B., o zaplatenie 1.903,08 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 20. marca 2014, č.k. 14C 245/2012-80, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zo dňa 20. marca 2014, č.k. 14C 245/2012-80 zamietol súd prvého stupňa návrh navrhovateľa; ktorým sa domáhal zaplatenia 1.903,08 eur s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania; a zároveň odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keď vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca navrhovateľa - H. a.s. uzatvoril dňa 06.09.2005 s odporcom Zmluvu k úverovému účtu č. XXXXXXXXXX (ďalej len "zmluva o úvere") a poskytol mu kreditnú kartu, prostredníctvom ktorej realizoval bezhotovostné a hotovostné platobné operácie na ťarchu úverového účtu, pričom podmienky

čerpania úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru a následky pri jeho nesplácaní boli upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB a.s. pre vydanie, používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby - občanov. Poukázal na skutočnosť, že odporca nesplácaním úveru porušil zmluvné podmienky, a preto sa poskytnutý úver stal predčasne splatný - dňa 29.02.2008, pričom H.R. K..E.. postúpila túto pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14.02.2011 na navrhovateľa. Takto zistený skutkový stav posúdil podľa ust. § 52 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s § 261 ods. 3 písm. d/, § 397 Obchodného zákonníka a § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a konštatoval, že v danej veci ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, teda o zmluvu, v rámci ktorej sa práva a povinnosti účastníkov nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, a preto je potrebné; napriek tomu, že inak by sa premlčanie uplatnených nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, ktorá je tzv. absolútnym obchodnoprávnym vzťahom, posudzovalo podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka, na prospech odporcu ako spotrebiteľa; v danej veci aplikovať ust. § 101 Občianskeho zákonníka; ako právnu úpravu premlčania pre neho priaznivejšiu; podľa ktorého sa právo navrhovateľa proti odporcovi na zaplatenie jeho pohľadávky premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe. Prihliadnuc na námietku premlčania vznesenú odporcom, resp. jeho opatrovníčkou, dospel k záveru; keď predčasná splatnosť úveru nastala dňa 29.02.2008; že premlčacia lehota uplynula dňa 28.02.2011, a preto návrh navrhovateľa - uplatnený na

súde dňa 09.02.2012 bol podaný po uplynutí premlčacej lehoty. O trovách konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keď mu žiadne trov nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bolo jeho návrhu v celom rozsahu vyhovené, alternatívne zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, keď na právne vzťahy vzniknuté podľa Obchodného zákonníka aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to napriek tomu, že ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah, pričom v čase uzavretia zmluvy o úvere (06.09.2005) sa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka vzťahovali iba na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo, zmluva podľa § 55 a iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, vzhľadom na čo nesprávne právne posúdil i premlčanie jeho nároku, keď platnosť zmluvy ako aj všetky podmienky zmluvy je potrebné posudzovať podľa právnych predpisov účinných v čase uskutočnenia právneho úkonu. V tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011 a sp. zn. 6 MCdo 4/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 132/2013 zo dňa 21.11.2013, sp. zn. 15Co 28/2013 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co 138/2013 zo dňa 20.02.2014, s poukazom na ktoré dôvodil, že na daný prípad je nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a mal za to, že ním uplatnená pohľadávka nie je premlčaná.

Odporca, resp. jeho opatrovníčka sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrili.

Odvolací súd prejednal vec v medziach a z dôvodov podaného odvolania, vrátane

konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.) a následným zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správne právne závery o nedôvodnosti návrhu navrhovateľa z dôvodu premlčania jeho nároku, keď na vec aplikoval i zodpovedajúce ustanovenia § 52 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka v spojení s § 261 ods. 3 písm. d/, § 397 Obchodného zákonníka a § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb., o ochrane spotrebiteľa, ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu navrhovateľa aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, keď sa dôsledne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto si v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na uvedené odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením súdu prvého stupňa v celom rozsahu, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľa.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou

práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle ustálenej súdnej praxe pri tomto odvolacom dôvode podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. musí ísť o skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu, a teda týka sa tých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a na základe ktorých súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke. Skutkové zistenie je nesprávne v tom, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd prvého stupňa vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov, či z obsahu spisu nevyplynuli a ani inak nevyšli v priebehu konania najavo, alebo neprihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo inak. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov, a teda keď v hodnotení dôkazov alebo skutočností, ktoré vyšli najavo v konaní, či vyplynuli z prednesov účastníkov, z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti, sa vyskytuje logický rozpor.

V preskúmvanej veci je predmetom konania navrhovateľom uplatňovaný nárok proti odporcovi na zaplatenie sumy 1.903,08 eur s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania; a to titulom nesplnenia záväzku odporcu vyplývajúceho mu zo Zmluvy k úverovému účtu č. XXXXXXXXXXXX Q. N.K. XX.XX.XXXX; keď tento neuhradil navrhovateľovi dlžnú čiastku svojho nesplateného záväzku (úveru).

V danej veci vychádzajú z skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa je nesporné, že právny predchodca navrhovateľa - H. K..E.. uzatvoril dňa 06.09.2005 s odporcom Zmluvu k úverovému účtu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej tiež "zmluva o úvere"), predmetom ktorej bolo poskytnutie kreditnej karty odporcovi, prostredníctvom ktorej realizoval bezhotovostné a hotovostné platobné operácie na ťarchu úverového účtu, pričom podmienky čerpania úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru a následky pri jeho nesplácaní boli upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach H. K..E.. pre vydanie, používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby - občanov. Nakoľko odporca nesplácaním úveru porušil zmluvné podmienky, poskytnutý úver sa stal predčasne splatný dňa 29.02.2008, pričom túto pohľadávku v sume 1.903,08 eur veriteľ - H. K..E.. zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14.02.2011 postúpil na navrhovateľa. Spornou ostala otázka, či predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom, je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou a či sa predmetný právny vzťah ako aj vzťahy z neho vyplývajúce posudzujú podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch alebo príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

Podľa § 52 ods. 1 Obč. zák., spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 Obč. zák., dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 3 Obč. zák., spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľskou zmluvou je zmluva, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah. To znamená, že k zmluvným (obchodným) podmienkam môže spotrebiteľ buď pristúpiť, resp. nepristúpiť a nemá možnosť takéto podmienky zásadným spôsobom modifikovať. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi, a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom zákonníku, Obchodnom zákonníku alebo v inom osobitnom zákone.

Podľa § 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme

Podľa § 2 písm. b/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd; zhodne so súdom prvého stupňa; k záveru, že záväzkový právny vzťah právneho predchodcu navrhovateľa a odporcu vzniknutý na základe Zmluvy o úvere zo dňa 06.09.2005 je nevyhnutné posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko predmetná zmluva spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a/ a b/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď Zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty zo dňa 06.09.2005, ktorej súčasťou boli aj Obchodné podmienky H., K..E.. pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby občanov ako zmluvou spotrebiteľskou sa právny predchodca navrhovateľa ako dodávateľ zaviazal poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi peňažné prostriedky, ktoré čerpal prostredníctvom kreditnej platobnej karty s úverovým limitom 30.000,- Sk a odporca sa ako spotrebiteľ zaviazal tieto prostriedky vrátiť v mesačných splátkach po 1.500,- Sk, ako aj uhradiť celkové náklady spojené s poskytnutím predmetného spotrebiteľského úveru.

Správne dospel súd prvého stupňa i k záveru, že právny predchodca navrhovateľa vystupoval ako veriteľ; t.j. ako osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti; a odporca vystupoval ako spotrebiteľ; t.j. ako osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti; a úver mu bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Odporca bol teda nepodnikajúcou fyzickou osobou, ktorá uzatvorila adhéziu (štandardnú, typovú) zmluvu s vopred vypracovaným predmetom plnenia. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že je nesporné, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač, pričom všeobecné obchodné podmienky sú priamo prílohou takto uzatvárané zmluvy, a teda odporca ako spotrebiteľ bol slabšou stranou zmluvného vzťahu. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že predmetná zmluva o úvere je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou.

Aplikáciou zásady *lex specialis derogat lex generalis*, t.j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnu úpravou v prejednávanej veci zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnu úpravou, ktorou je v tomto prípade Obchodný zákonník, a preto je nevyhnutné; tak, ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; posudzovať predmetný právny vzťah medzi účastníkmi podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, keď medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; a teda aj otázka premlčania nároku navrhovateľa sa posudzuje podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote.

Podľa § 101 Obč. zák., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Premlčanie je uplynutie času, ustanovené v zákone na vykonanie práva,

ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho odporca môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, a to prípadne aj za cenu straty vynútiteľnosti práva. Občiansky zákonník stojí na princípe premlčania so všeobecnou trojročnou premlčacou dobou, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Všeobecná trojročná premlčacia doba upravená v § 101 Obč. zák. začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V prípade, ak splnenie dlhu je viazané na presne stanovenú dobu, uplynutím ktorej sa dlh stane splatným, tak so splatnosťou dlhu je spojený i začiatok plynutia premlčacej doby. Súdna prax zaujala právny názor, že ak čas splnenia dlhu nebol účastníkmi dohodnutý, ani inak stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník podľa ust. § 563 Obč. zák. povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho na plnenie veriteľ požiadal; veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol požiadať o plnenie, teda hneď ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premlčacej doby tu nastáva deň nasledujúci po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť.

Vzhľadom na uvedené, správne súd prvého stupňa; prihladnuc na odporcom uplatnenú námietku premlčania; posúdil dôvodnosť tejto námietky; keď právny vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom zo zmluvy o úvere (ktorá je zmluvou spotrebiteľskou) vznikol dňa 06.09.2005 a mimoriadna splatnosť úveru nastala dňa 29.02.2008, a teda k vzniku omeškania odporcu so splatením úveru došlo dňa 01.03.2008, pričom týmto dňom sa mohol navrhovateľ domáhať zaplatenia uplatňovanej sumy podaním návrhu na súd, a to v rámci trojročnej premlčacej lehoty, ktorá lehota uplynula dňa 01.03.2011, a teda návrh navrhovateľa - uplatnený na súde dňa 09.02.2012 bol podaný po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty (aj keď súd prvého stupňa nesprávne posúdil počiatok omeškania odporcu a tým i začiatok plynutia, ako aj uplynutie premlčacej lehoty, uvedené však nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa); z dôvodu ktorého správne návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní žiadnym spôsobom neuviedol a nepreukázal ani žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie otázky dôvodnosti ním uplatňovaného nároku, resp. otázky premlčania jeho nároku a závery súdu prvého stupňa sú v tomto smere dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania.

Vo vzťahu k argumentácii navrhovateľa v odvolaní, ktorý poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR i viacerých krajských súdov, odvolací súd uvádza, že týmito rozhodnutiami nebol viazaný, pričom odkazované rozhodnutia sa od prejednávanej veci líšili aj po skutkovej stránke a preto ich závery na danú vec aplikovať nemožno. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že hoci rozhodovacia prax všeobecných súdov v Slovenskej republike, vrátane Najvyššieho súdu SR v otázke aplikácie príslušných ustanovení Obchodného zákonníka na posúdenie premlčania záväzkov zo spotrebiteľského úveru doposiaľ zjednotená nebola, odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu z 25.01.2011, sp. zn. 5 MCdo 20/2009, uverejnenom v Zbierke stanovísk NS a súdov pod č. 3/2013, v zmysle ktorého je neprípustné zhoršenie právneho postavenia spotrebiteľa vyplývajúceho z Občianskeho zákonníka v dôsledku aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, a to i v prípade, ak by išlo o zmluvu, ktorá sa inak riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Po právnom zhodnotení tých rozhodujúcich skutkových zistení, ktoré boli preukázané výsledkami dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa, dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľ nedôvodne vytyka súdu prvého stupňa, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa stotožňujúc sa s vykonaným dokazovaním, so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa majúciom všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p., ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže nepodal návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa ust. § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p. a ani mu v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.